

Sygn. akt I CSK 466/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Prokuratora Okręgowego w W. działającego
na rzecz Skarbu Państwa - Wojewody (...) oraz Skarbu Państwa
- Wojewody (...)

przeciwko S. Spółce z o.o. w W.

o zwrot korzyści uzyskanych niesłusznie kosztem Skarbu Państwa,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda Skarbu Państwa - Wojewody (...)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz
pозwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej powoda - Skarbu Państwa Wojewody (...), zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 listopada 2013 r., wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący wskazał na potrzebę dokonania wykładni przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1990 r. o zwrocie korzyści uzyskanych niesłusznie kosztem Skarbu Państwa lub państwowych osób prawnych (Dz. U. Nr 44, poz. 255 ze zm.) w zakresie użytego w nim pojęcia „korzyść niesłusznie uzyskana”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa, jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wykazania, że dany przepis, który budzi poważne wątpliwości nie był przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego albo też jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądowym.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia wywodów przekonujących o występowaniu w orzecznictwie sądowym rozbieżności w zakresie wykładni powołanego przepisu, ani nie przytacza orzeczeń dokumentujących twierdzenie, że jego niejednolita wykładnia wywołuje takie rozbieżności w judykaturze.

Na tle przytoczonego przez Sąd Apelacyjny orzecznictwa, które ukształtowało stabilny kierunek wykładni art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1990 r., do której nawiązują motywy zaskarżonego wyroku, nie ma podstaw do przyjęcia, że wykładnia tego przepisu w odnośnym zakresie budzi poważne wątpliwości.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, orzeczono jak w sentencji.

